

ÖRÖMMONDÓ

A ZUGLÓI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET LAPJA

2010. 1. szám

„Én, az ÚR, vagyok a ti szentetek, Izráel teremtője, a ti királyotok.
...én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok!”
(Ézs. 43:15.19)

Feltámadás: új kezdet, új élet, sőt: újra élet! A legnagyobb mélységből való kiút, ami az ember számára egyedül járhatatlan: csak Jézussal járható.

Ő, amíg emberi testben jelen volt a földön, gyógyított testet és lelket, megmutatta az igazi értékeket: az Atya értékrendjét. Megelégitett éhezőköt és szomjazókat, elhívott jelentéktelennek tűnő munkásokat, hozzánk hasonló kis embereket, hogy nagy feladatot bízson rájuk. Barátokat szerzett, másokat megosztott: döntésre készítetett. Végül szeretetből életét adta népéért: értünk, meghalt a Golgotán.

„Micsoda tartalmas, önfeláldozó élet, de vége!” – mondhatnánk. Vége?! Nincs vége! Jézus nem maradt a sírban, legyőzte a halált: feltámadott! Ez a húsvét örömhíre ember, közösség, nemzet számára: VAN TOVÁBB!

Éljen az ember: Te és én, éljen a Zuglói Gyülekezet, éljen Magyarország – Isten kegyelméből! De fel csak az támadhat, aki a halált is megjárta...

Clement Anita

A természet szava

Azt hirdeti a természet,
fű, fa, virág és az élet,
azt hirdeti a Nap nappal,
az éjszaka a csillagokkal,
hogy Isten teremtő hatalma
meg nem dönthető soha!

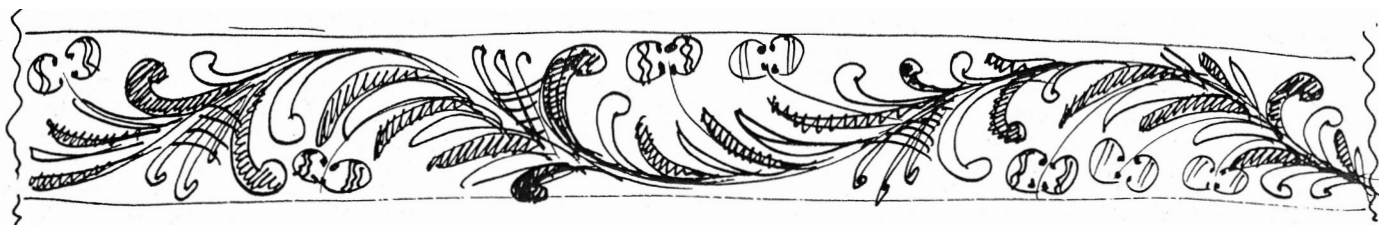
Azt hirdeti tél és tavasz,
hogy Odafönt él egy Igaz;
hegyek-völgyek is hirdetik,
csak az ember kételkedik
amaz örök igazságban,
hogy Isten Úr e világban.

Tengerek vad zúgásai,
patakok halk csobogásai
dicsérik a nagy Alkotót,
ki sok csodát létrehozott.
Csak az ember nem dicséri
Istent, Atyját, sőt kísérti.

Azt hirdeti tél a hóval,
fehér földi takaróval,
hogy él fönt egy kegyelmező,
nem fogy el a kenyérmező.
Nem csak kenyérral él az ember,
Isten minden Igéjével.

Ember, Ember! Kérlek, készülj!
Isteneddel még ma békülj!
Mint tékozlót, hív jó Atyád,
mert nagy gondja van reád.
Nem akarja, hogy elkárhozz:
Bűnös! Jöjj a Golgotához!

Bernát Lajosné

Döntésre hívó ünnep

„Néhány közülünk való asszony is megdöbbsentett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírbolt-nál, de nem találták ott a testét.” (Lk. 24: 22-23)

Húsvét üzenete mindig megállít, gondolkodásra készítet. Míg a karácsonyi Gyermek köszöntése meghitt együttlétre hív, addig a húsvéti evangélium igazából megoszt bennünket. – Hiszen a feltámadás kérdéséről – ahányan vagyunk, annyiféleképpen vélekedünk. Nem véletlenül. Szemtanúk hiányában, az üres sír és a benne hagyott leplek birtokában, a húsvéti csoda értelemmel fel nem fogható.

Jézus Tamásnak mondott Igéje, hogy *„Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek” (Jn. 20:29)* mindnyájunkat döntésre hív, és ezzel az üdvösségbe vágó kérdéssel állít meg: *„Aki hisz énbenem, ha meghal is, él. Hiszed-e ezt?” (Jn. 11:26)*. Aki igennel felel, annak a számára Jézus nem törpül egy gyermekkori emlékké; nem silányul egy Bibliába temetett, áldott emlékü hősé. Aki igennel válaszol, annak Élő Jézusa van! Benne keresendő a teljes húsvéti öröm. Általa adatik a felismerés boldogsága.

Az első húsvét napján a félelem és a döbbenet uralta a szíveket. Megannyi rendkívüli esemény rázta meg a Jézushoz tartozókat. Felismerés helyett megijedtek, a döbbenet miatt nem láttak és nem hittek. A húsvét öröme nem jutott el a szívükig.

Ha jól belegondolunk, valóban hátborzongató események mentek végbe!

– *A katonák földrengés okozta recsegésre, ropogásra ébredtek. Jézus teste eltűnt a sírból! Remegve szá-*

molnak be a történekről Jézus gyilkosainak. A hírre hazugság, tagadás, vesztegetés volt a válaszuk.

– *A balzsamozni érkezett asszonyok csak az elhengerített követ és az üres lepleket találták. Szívüket félelem és mélységes döbbenet töltötte be. Ez utóbbit az angyalok megjelenése csak fokozta, s jött a következő döbbenet: asszony létükre hírnökökké tették őket!*

– *A tanítványok közössége darabjaira hullott. Csalódtak Jézusban, és csalódtak egymásban. Három, együtt töltött év után a kereszt alatt csak Jánost látjuk. Péter megtagadta, Júdás elárulta Őt és öngyilkos lett, Tamás egyedül akart gyászolni. Kétkedve fogadták az asszonyok beszámolóját: „Néhány közülünk való asszony is megdöbbsentett minket.” A feltámadás híre mindössze ennyit váltott ki belőlük: döbbenetet. A hír hallatán Péter és János futásnak eredt, de az üres sír látványa csak Jánost segítette hitre, senki mást.*

Íme, a feltámadás kérdése az egykori közösséget is megosztotta!

Mi történt mégis, amiből hit fakadt? Hogyan váltak ismét közösséggé? Nos úgy, hogy maga Jézus jött el hozzájuk! Önmagával ajándékozta meg őket. Békességük, örömük forrásává vált! Mennybemenetelig negyven napot ajándékozott nekik, hogy hitre jussanak, hogy az élő Úr bizonyágtevőivé válhassanak.

A legnagyobb ajándék az, hogy Krisztus velünk sem akar mást tenni, mint egykor: meg akar győzni arról, hogy *„nagyobb az Isten” (Jób 33:12; 1Jn. 3:20)*. Erejével legyőzte a bűn erejét és megtörte a halál hatalmát. Ő ma is a kételkedőket, a gyászolókat, a reményvesztetteket keresi. Kegyelem az, hogy addig sze-

gődik mellénk, amíg úton vagyunk! Megállít, akárcsak az asszonyokat, és küldetéssel bíz meg. Jeleivel és csodáival eszméltet úgy, mint az emmáusi tanítványokat. Egyetlenegyért is visszatér, akárcsak Tamásért, hogy eloszlassa a kételkedést. Bűnbánatra segít és feloldozást ad úgy, mint Péternek a Tibériás-tengernél.

Húsvét üzenetét úgy vihetjük tovább, ha merjük hinni, hogy *„Nagyobb az Isten”*. Hatalmasabb minden bűnünkénél, félelmünkénél, aggodalmaskodásunknál, gyászunknál! Nagyobb a gazdasági válság okozta gondjainknál; hitelesebb a pártkampányok valamennyi ígéreténél, erősebb a hitetlenség, a közöny romboló erejénél! Hívőknek, keresőknek, kétkedőknek, ünnepi látogatóknak; gyülekezetünknek, sőt általunk a világnak Önmagát: jelenlétét, békességét ajándékozza!

Könyörögjünk azért, hogy a húsvéti evangélium ne csupán megdöbbsentsen minket, hanem rádöbbsentsen arra, hogy **minden érettünk tör-tént!** *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn. 3:16)*. Ámen.

*„Krisztus feltámadott,
Kit halál elragadott;
Örvendezzünk, vigadjunk,
Krisztus lett a vigaszunk,
Alleluja.*

*Ha Ő fel nem támad,
nincs többé bűnbocsánat.
De él, ezért szent nevét,
Zengjük Ő dicséretét,
Alleluja.”*

*Szőke János és Szőke Noémi
lelkipásztorok*

„...nyitott ajtót adtam eléd...” (Jel. 3:8)

Az ajtó közismert fogalom volt az ószövetségi ember előtt. (Már akkor is) ezen keresztül léphetett be valaki egy család otthonába, de az Újszövetség korában is ismert volt. Szimbolikus értelme pedig igen sokrétű.

Így beszél a Biblia az emberi szívről, amely előtt lesekedik a bűn (1Móz. 4:7). Jézusról, aki az ajtó előtt áll és zörget (Jel. 3:20), az anyaméhről, amelynek sokszor „nem zárja be Isten az ajtaját” (Jób 3:10) és Jézusról úgy, mint aki maga az ajtó (Jn. 10:9).

Ennek a jelképes ajtónak a nyílását éltem át, amikor ISTEN kegyelméből gyülekezetünk 2009. évi lelkészválasztási időszakában, februártól a helyettes lelkészi teendők ellátására kaptam megbízást. Különösen jó érzés volt belépni ezen az ajtón, mert felidézte bennem korábbi emlékeimet. 1966-tól kezdődően mint beosztott lelkész töltöttem tíz évet itt, majd 1983-2000-ig 17 évet mint lelképásztor, s ez a harmadik szakasz mintegy betetőzte a korábbi éveket. Ez az utóbbi mindössze öt hónapig tartott, mégis úgy éreztem, mintha folyamatosan itt lettem volna még a viszontagságos időkben is. Isten adta elem e nyitott ajtót, s ugyanilyen nyitott volt a zuglói hívek szíve is.

Fájdalmas volt értesülni régi gyülekezeti tagok elmeneteléről a minden élők útján és azok elmeneteléről is, akik az elmúlt idők hányattatásai után kerestek új lelki otthon maguknak. A most nekem jutott hónapokban több mint 100 igehirdetési szolgálatot végeztem, amelyben rendszeres alkalmak mellett benne értendők a gyermekkeresztelek, esketések, temetések alkalmi, öt fő

Nagytiszteletű Kovács Mihály (jobbra) és Balogh Lajos volt zuglói kántor a beiktatási fogadáson

felnőtt megkeresztelése és a 14 fős korosztályos konfirmáció.

2009 júniusában befejezett szolgálataim után ama bizonyos jelképes ajtót igyekeztem nyitva hagyni az utánam érkezők: SZŐKE JÁNOS és felesége, SZŐKE NOÉMI lelképásztorok előtt is, akik július 1-től kezdtek meg zuglói szolgálatukat. Jöttek, hogy ők is megvalósíthassák lelkészi programjukat: szeretni és szolgálni azt a református gyülekezetet, amely nemcsak meghívta, hanem várta is őket!

A személyi változások mellett ISTEN megnyitott egy harmadik ajtót is előttünk, amely a 2010-es esztendő! S mint ahogy az előzőekre hálaadással gondolunk, úgy ez utóbbira reménységgel tekintünk. Tudjuk, hogy életünk ideje (sorsa) Isten kezében van (Zsolt. 31:16).

Tudjuk, hogy az Ő kezében biztonságban vagyunk, mert bízhatunk szeretetében! Ehhez az előttünk álló – most még ismeretlen – úthoz adjon a mi URUNK több hitet, sok erőt és bölcsességet!

ISTEN áldja meg az új lelkész-házaspárt, további munkájukat, a gyülekezet minden tagjának pedig Ő adjon békés, boldog új esztendőt!

*Kovács Mihály
nyugalmozott esperes*

Gerzsenyi Sándor: KÜLDETÉS

*Aki a sötétben indul,
Lámpást vigyen magával.
Erős legyen annak szíve
Ki küldetést ma vállal.*

*Kevés a szó. A tett se sok.
Kell hát a teljes élet.
Mit ér a sok haszontalan,
Elillanó ígért!*

*Ki másnak is adni akar,
Legyen gazdag szívében.
Fusszon, aki látja a célt,
Hátra soha ne nézzen.*

*A láng ellobban hirtelen,
De a parázs felizzik,
Ha fúj a szél... Az életed
Legyen tűz mindhalálig!*

*Ha a tömeg közé indulsz,
Békét vigyél magaddal,
és tiszta, mély szeretetet.
Szívvel szeress, ne szájjal.*

*Légy ízes mindig, mint a só.
Világíts, mint a mécses.
Igazodj formáló Urad
Baráti, jó kezéhez.*

A szabadulás páskája

A páska héber eredetű szó, jelentése: elkerülés. Arra utal, hogy az egyiptomi fáraó rabságában sýnylődő ókori zsidóság így kerülte el a tizedik csapást: minden elsőszülött halálát. Az Úr rendelése szerint minden családnak vennie kellett egy bárányt, le kellett vágnia, és vérét a szemöldökfára és a két ajtófélfára kellett kennie. „Amikor átvonul az Úr, hogy megverje Egyiptomot, és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélfán, akkor kihagyja az Úr azt az ajtót, és nem engedi, hogy bemenjen a pusztító a ti házatokba, és titeket is csapással sújtsion” (2Móz. 12:23).

Bár a fáraó az addig bekövetkezett kilenc csapástól nem rettent meg, ezúttal már éjszaka magához hívatta Mózeset és Áront és közölte velük: elengedi Izrael népét, ráadásul minden vagyonával együtt. Sőt, a fáraó mintha már maga is kezdene hinni Istenben: áldást kér saját magára a távozó zsidóktól (2Móz. 12:31-32)! Így szabadult meg az ókori Izrael Egyiptomból.

Mit jelent ebben a szövegösszefüggésben Egyiptom a mai kor emberének? Megtudhatjuk, ha a Tízparancsolat bevezető szakaszát olvassuk: „Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről, a szolgaság házából” (2Móz. 20:2). Tehát az idegen

uralom szolgaságából hozott ki minket az Úr, vagyis: az Istentől elszakadt életből, a bűnből emelt ki minket.

Az elszakadás a bűntől azonban csak bűnért való áldozat útján lehetséges, hiszen „vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat” (Zsid. 9:22). Az elszakadást a bűnös egyiptomi uralomtól a bárány vére – mint az Úrnak szentelt áldozat – hozta meg Izrael számára.

A mai kor emberének a báránya Jézus Krisztus. Ő az, akit Keresztelő János így mutatott be: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!” (Jn. 1:29). Azóta már tudjuk: Jézus nemcsak hordozza, hanem kiontott vére által el is hordozta a világ bűnét. „A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg” (Ézs. 53:5).

A párhuzamokkal kapcsolatban érdemes megemlíteni azt is, hogy a páskabárányt az Úr rendelése szerint úgy kellett elkészíteni, hogy a csontját nem volt szabad eltörni (2Móz. 12:46). Isten Bárányán is beteljesedett ez az Ige: előbb halt meg a kereszten annál, hogy a katonáknak a szombat közelétek tekintettel a lábszárcsont eltörésével kellett volna siettetniük Jézus halálát (Jn. 19:31-36).

A páskabárányt az ókori zsidó szo-

kás szerint az ünnep előestéjén kellett elfogyasztani. Ezt követően hét napon keresztül kovásztalan kenyeret kellett enni az egyiptomi szabadulás emlékére (2Móz. 12:15-20). Ezt a kenyeret törte meg Jézus is, saját testét jelképezve. Isten Bárányának a vérét pedig a bor jelképezi. Megtörtetett teste és kiontott vére által szabadít meg minket az Úr minden bűntől.

Sose felejtjük tehát el, hogy minden szabadulás az Úrtól kapott drága ajándék! Mi saját magunkat nem tudjuk megszabadítani, bárhogyan is próbálkozunk. Így szól az Úr: „Én, én vagyok az Úr, rajtam kívül nincs szabadító! Én mondtam meg, hogy megszabadítalak, én hirdettem, nem valamelyik idegen isten” (Ézs. 43:11-12).

S ha már mi megszabadultunk, adjuk tovább ezt az örömhírt másoknak is: „Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz!...Ne feledkezz meg az Úrról, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából!” (5Móz. 6:6-7 és 6:12).

Dr. Nagy Gábor István
presbiter

„Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az” (2Kor. 5:17)

Beszélgetés dr. Nagy Gábor István és dr. Nagyné Kórik Mariann presbiterekkel

– *Először azt kérem, hogy mondjatok pár szót magatokról, a családokról, munkátokról, és hogy hogyan kerültetek ide a gyülekezetbe!*

– Gábor: Fehérgyarmaton születtem, egyetemi tanulmányaim révén kerültem Pestre. Az EGIS Gyógyszergyárban dolgozom üzletfejlesztési ténafelölősként, a vállalat termépalettájának

megújításában veszek részt. Megtéréssem 2004 májusában történt, akkortól kezdve Pasarétre jártunk gyülekezetbe. Zuglóba 2006 őszén költöztünk, s felmerült az a lehetőség, hogy lakóhelyünkhöz közel járjunk templomba. Jó társaságot találtunk itt, tetszett, hogy lehet teázni, beszélgetni az istentisztelet után. Gerhátné Arday Ágnes

és Orbán Tamás személy szerint is sokat tett azért, hogy itt maradjunk. Presbiterré 2009 januárjában választottak. A jegyzőkönyvvezetésben, az iratterjesztésben és a számvizsgálatban segíték, illetve jogi tanácsokat adok, ha szükséges.

– Mariann: Tiszalökön születtem, akkoriban még nem hívő családban.

Közgazdász és közgazdász-tanár végzettségem van, jelenleg is oktatok a Szolnoki Főiskola kihelyezett tagozatán. Nemzetközi pénzügyeket és makroökonómiát tanítok. Az egyetemi-főiskolai évek alatt ismerkedtem meg Gáborral, de akkor még nem

beszédet. A szentíró szavaival szólva álmélkodtam Jézus tanításán, „mert úgy tanított, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók” (Mt. 5:29). Onnantól kezdtem gyülekezetbe járni is. Egy hívő kolléganőm segített, így kerültem Pasarétre. Átmenetileg a

– Van egy lányotok, Anna. Őt hogy próbáljátok terelgetni a hitben?

– Mariann: Anna 10 éves múlt nyáron. A Zuglói Hajós Alfréd Általános Iskolába jár. Látszik, hogy a mindennapi életében jelen van Isten. Például egy-két éve történt egy baleset: a szü-

leim, nagymamám és Anna ültek egy autóban. Hátról beléjük ment egy autó, de semmi bajuk nem esett. Bementek a házba és Anna rögtön azt kérte, hogy imádkozzanak: köszönjék meg Istennek, hogy megóvta őket!

– Gábor: Van saját Bibliája és imádságos könyve Esténként magától előveszi és olvassa. Vasárnap időnként nehéz a templomba elvinni, de amikor ott van, már jól érzi magát. Őt éves volt, amikor megtértem, tehát

éltünk hívő életet. Annak ellenére, hogy már serdülőkoromban is kerestem Istent, írtam is novellákat, verseket, amik erről szólnak! Kerestem, de akkor még nem tudtam, mit jelent befogadni Jézust a szívembe. Presbiterré 2009 tavaszán választottak. Gyermeke-istentiszteleteket tartok, a hittantáborokban illetve a teázásban segíték.

– *Hogyan kerültek közel Istenhez, hogy tértetek meg?*

– Gábor: Hívőnek 2004 májusától tartom magam. Akkor kezdett el érdekelni, hogy mit mond Isten. Tulajdonképpen egy házassági válság segített közelebb kerülni Hozzá. Az én szüleim elváltak, és semmiképpen nem akartam, hogy ez az én életemben is bekövetkezzen. Úgy imádkoztam Istenhez, hogy a Miatyánknak kb. a felét tudtam. Ő mégis meghallgatta! Tudta, hogy szívből fordulok Hozzá. Akkor kezdtem olvasni a Bibliát, azon belül is Máté evangéliumát, a Hegyi

válság is rendeződött az életünkben.

– Mariann: De én tudtam, hogy nincs minden rendben. Kétségtelen, hogy néhány lelkigondozói beszélgetés Varga Róbert lelkipásztorral segített, nyugodtabb lettem. Azonban 2006-ban a költözés, a környezetváltozás, a munkahelyváltás újra előhozta az addig kezeletlen betegséget, a mániás depressziót. Akkor még csak kerestem Istent, de nem tértem meg. Noha jártam templomba Gáborral, de még nem következett be az életemben a változás. A legmélyebb pont 2008 tavaszán volt. Úgy éreztem, hogy teljesen eltávolodtam a családomtól és Istentől is. Viszont rájöttem arra, hogy másképp nincs élet, csak Istennel!

– Gábor: Azóta helyreállt a kapcsolatunk is. Ma már mindketten tudunk szolgálni az egyházközségünkben. Közössé váltak az értékeink, már ugyanabban az Istenben hiszünk és Őt imádjuk.

viszonylag korán tudtam neki beszélni Istenről. A hitre nevelésben fontosnak tartjuk, hogy annak gyakorlása ne váljon rutinná, hanem szívből fakadjon.

– *Mit jelent számotokra a húsvét?*

– Gábor: Mivel felnőttként tértünk meg, némi gondot jelent hívő életünkben, hogy nincsenek hitbéli hagyományaink. Most alakítgatjuk ki ezeket. Másfelől arra ügyelni kell, hogy a külsőségek ne vonják el a figyelmet az ünnep lelki tartalmától. És az is fontos, hogy együtt legyen a család, mert Isten szeretetéről nemcsak beszélni kell, hanem a hétköznapiakban megélni. A böjttel kapcsolatban pedig azt gondolom, hogy mindenkinek abban kellene „böjtölnie”, visszafognia magát, ami a gyengéje, ami Isten előtt bűn.

Jézus feltámadása az örök élet záloga. Nekem ezt jelenti a húsvét.

– *Köszönöm a beszélgetést!*

*Hósné Buda Ágnes
presbiter*

Segítsetek Isten jóságát magasztalni!

(J. S. Bach: Helft mir Gotts Güte preisen BWV613)

Mottómnak egy általam tanult Bach mű címét választottam, hiszen az orgonával kezdődött minden.

Akkor már nemcsak felvételtől hallgattam orgonakoncerteket, hanem rendszeres látogatója lettem különböző hangversenyeknek is. Majd egyszer csak valósággá vált, amire korábban nem is számítottam: kipróbálhattam egy valódi orgonát! Egy valódi templomban, Mogyoródon. Bár ez utóbbi tény inkább félelmetesnek tűnt, mint felemelőnek: letérdelni, megköszönni – egyelőre ez egy idegen világ; mi lesz, ha rájönnek, meg sem vagyok keresztelve?! A mogyoródi kántor szívélyesen fogadott. A karzaton ott pihent a hatalmas hangszer, érces hangja betöltötte az ünnepélyes, még tömjén illatú teret. A kipróbálásból orgonatanulás lett. Ott maradtam egyszer a misén is. Bár nem tudtam a szövegből és az énekekből semmit, mégis megfogott bennük valami.

Ekkor kezdtem el Pál Ferenc atya – közkedvelt nevén Pál Feri – előadásaira járni a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen. A téma: párkapcsolat, pszichológia a hit

fényénél. Egyelőre elég is volt ez a „háttérvilágítás”, a „reflektorokat” a szocializmusban nevelkedett lélekkel nem tudtam volna még befogadni.

A következő lépés Pál Feri atya miséinek látogatása volt, meg persze számos orgonakoncert, ahova továbbra is eljártam. Átérezni már átéreztem az ott történeteket, és hétről hétre jobban ment, mikor mit kell mondani, énekelni.

Aztán helyet kaptam a Zuglói Református Templomban, orgonagyakorlásra. Nem kis izgalommal ültem oda az orgonához a presbiterek előtt. „Milyen felekezetű? – hangzott a kérdés.” Ettől tartottam. „Katolikus – leszek”- mondtam akkor még bizonytalanul.

Közben besegítettem egy evangélikus templomi zenekar hegedű szólamába is.

Már otthonosan jártam a különböző felekezetű templomokban, ifiken, csendeshévégeken, miséken, istentiszteleteken. Az énekeskönyvek sem okoztak problémát, hiszen – bár soha nem hallott énekeket kellett énekelni – a kottát ismerem. Nem

is igazán tudtam (tudom) átérezni azoknak az ellenállását, akik az új énekeskönyvek ellen tiltakoznak – a jól bevált, évtizedek óta használt régivel szemben.

A pasaréti Barnabás-ifiben tovább mélyíthettem a hitgyakorlást református módon, a fasori orgonazenés áhítatok a zenei részt erősítették bennem.

Egyedül az úrvacsorában nem vehettem részt. Egyre érlelődött a keresztelkedés gondolata. De melyik felekezetbe? Tényleg az alapján kellene döntenem, hogy mit gondolok az eucharisziáról? Meghagyom ezt a kérdést a teológusoknak!

A kis fehér templom a fura, cserép nélküli kovácsoltvas csúcsával, kedves hely nekem. Szőke János és Szőke Noémi lelkészpár érkezése óta egyre erősödik itt a közösségi élet. Ehhez részéről az énekkari tagságommal igyekszem hozzájárulni.

Ez a hely jó lesz nekem. Megérkeztem. Ha kérdezik majd: „Milyen felekezetű?”, azt fogom válaszolni: „Református – vagyok.”

Madari Beáta

„Az igazi öröm mindig társakat keres”

A 2009-es év leghidegebb és legsötétebb zord napjára ébredtünk advent negyedik vasárnapján. Mintha a fény és a meleg soha nem akarna beköszönni életünkbe!

Imádságos szívvel készültem az aznapi istentiszteletre. Tudtam, hogy a FÉNYT csak az nélküli életében, aki nem azzal a VÁRAKOZÁSSAL és REMÉNNYEL teli szívvel tölti mindennapjait, hogy a FÉNY bizony el fog jönni!

Ezen a napon szívem kettős ünnepre készült és kettős öröm tölthette be gyülekezetünk tagjainak szívét is. Az Úr Jézus Krisztus megszületésének, életünket történő kitöltésének ünnepére készültünk.

Személyes örömöm és várározásom már az adventi időszak előtt elkezdődött. Istennel és az Úr Jézus Krisztussal való találkozásom hivatalos, kereszttség általi megerősítését kértem. Külön ünnepet jelentett számomra, hogy 2009. december 20-án nemcsak én, hanem négy fiatal társam is a hit általi élet keskeny útját választotta. Azért volt ez nagy nap gyülekezetünk számára is (ahogy hallottam), mert hasonló felnőtt kereszttség tanúi még nem voltak.

Felkészülésünk után tehattunk tanúbizonyságot arról, amit az Úr Jézus szívünkben elvégzett. Nagytiszteletű lelkészeink fáradságot, betegséget nem ismerve és idejüket nem sajnálva mindenkit személyre szólóan készítettek fel erre a napra, hogy IGAZ és az IGAZSÁGRA SZOMJAZÓ szívvel állhassunk az Úr színe elé.

Advent negyedik vasárnapján – valószínűleg a zord időjárásnak köszönhetően – sokan elmaradtak az istentiszteletről, akik pedig eljöttek, azok közül is sokan nem ünnepelni, hanem gyászolni érkeztek. Mi azonban nem gyászolni, hanem az ÚJ ÉLET születését ÚJJÁSZÜLETÉSÜNKBEN bízva jöttünk ünnepelni!

A MI REMÉNYESÉGÜNK számukra is igazi bizonyágtétel kellett, hogy legyen! Gyülekezetünk előtt megvallottuk hittünket és fogadalmat tettünk arra, hogy a református egyház élő hitű, hitét gyakorló, úrvacsorával rendszeresen élő, segítőkész tagjai leszünk. Szőke Noémi nagytiszteletű asszony ígértetésének minden szavából Isten szólt és mosolygott le ránk. Ott és akkor, bár éreztük a tél hidegét, de az isteni

fénysugár, a remény sugara világította be az ablakokat és a szívünket.

Isten igazi jelenlétét, személyes megszólítását, és lelkészeink szívből jövő figyelmét érezhettük abban a személyes ajándékban, amit Szőke János nagytiszteletű lelkész adott át nekünk, mint konfirmációs ajándékot: mindenkit egy személyes Igével és áldással bocsátottak a keskeny útra.

Hogy lelkipásztoraink sokszor hallott szavait idézzem: „az igazi öröm mindig társakat keres”. Nekünk ezen a napon többszörösen megadatott ez a társra találás, hiszen öten indulhattunk el ezen az úton és segítőkész, támogató társakra leltünk gyülekezetünk tagjaiban is. Nem is kívánhattam volna szebb karácsonyi ajándékot magamnak és testvéreimnek, minthogy együtt ünnepeljük azt, hogy új életet kaptunk és kezdhesünk, amelynek lényege az, hogy „Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját” (Jel. 2:10)!

Imádkozni fogok azért, hogy lélekben egyre nagyobbak és a koronára méltók lehessünk, és remélem, hogy ezentúl minden napunk karácsonnyá válik.

Kolozsiné Huszár Veronika

Beiktatás • 2010. március 14.

„A reménységben örvendeztetek!” (Róm. 12:12)

Pál apostol fenti szavait élhettük át 2010. március 14-e délutánján. Ezen a vasárnapon került sor gyülekezetünkben a tavaly megválasztott lelképásztor, Nagytiszteletű Szőke János ünnepélyes lelkészbeiktatására.

Azt hiszem, valamennyiünk nevében mondhatom, hogy nagyon régen vártuk ezt a napot. Számunkra ez a várakozással teli időszak nem csupán, és nem is első-sorban a mögöttünk hagyott közel kilenc hónapra vonatkozik (hiszen Szőke János és kedves felesége, Noémi 2009. júliusa óta már Zuglóban szolgálnak), hanem még sokkal jobban az azt megelőzőkre. Gyülekezetünk hosszú hónapok, sőt évek óta élt állandó, szolgálatot teljesítő pásztori vezetés nélkül, de talán akkor sem feledkeztünk el az írásom címében is idézett Igevers folytatásáról, miszerint: „a nyomorúságban legyetek kitartók”. Igen, volt részünk nyomorúságban, próbatételekben, és ezekben megedződve még inkább vágytunk arra, hogy végre újra legyen pásztorunk. Olyan lelképásztorra vágytunk, aki szereti az Urat és szereti a nyáját. Igen: aki szeret minket, és akit mi is szerethetünk. Vágytunk rá, hogy gyülekezetünk is gazdagodjon egy élő hitű lelkészcsalád érkezésével. A hosszú várakozás után még inkább át tudtuk érezni ennek az ünnepi alkalomnak az örömét. Volt már beiktatás máskor is gyülekezetünkben – én igazából nem is emlékszem rá. Most valóban együtt, szívvel-lélekkel készültünk az ünnepélyes istentiszteletre, hiszen mindannyiunk közös öröme, hogy erre végre sor kerülhetett. Nem véletlen, hogy ilyen hosszúra nyúlt az alkalom, sok-sok gyülekezeti tag szerette volna kifejezni örömét, jókívánságait, reménységét egy-egy zeneszámmal, szavallattal. A magunkénak éreztük ezt az ünnepet, mint ahogy magunkénak érezzük kedves lelképásztorainkat is. Nem tudom ezt nem többszámban írni, hiszen mindannyian tapasztaljuk annak áldását, hogy miközben egy lelkészt iktattak be, mi mégis kettőt kaptunk!

Erre a napra ráadásul új díszöltözetet is kapott templomunk: Gaál János presbiter jóvoltából a szószekre, a Mózes-szekre, az orgona játszóasztalára és az első padokra zoltár-idézetes, festett fakazettákat illesztettek. Úgy gondolom, sokunk szívét melen-

getik ezek a szép, színes motívumok, és segítenek nekünk, hogy még inkább otthonunk legyen a templom.

Az ünnepélyes istentiszteleten az igehirdetés szolgálatát Nagytiszteletű Kovács Mihály, nyugalmazott esperes, gyülekezetünk régi kedves lelkésze végezte a János evangéliuma 21:15 és azt követő versei alapján. „Legeltesd az én bárányaimat” – kérte az Úr Jézus Pétert, és hangzott ez a felszólítás az újonnan beiktatott lelképásztor felé is. És vele együtt a személyes kérés: szeresd ezt a gyülekezetet. Ezeknek a szavaknak is hitelt adott az, hogy olyan ember szájából hallhattuk, aki nemcsak az itt töltött 17 évig, hanem azóta is szereti a zuglói gyülekezetet.

Az igehirdetés után a 8-Chor énekkar szolgálatát követte, majd sor került a hivatalos beiktatásra. Ennek során Nagytiszteletű Simonfi Sándor, a Budapest-Északi Egyházmegye esperese átadta Szőke Jánosnak a templom kulcsát, illetve az egyházközség bélyegzőjét. A jelképes tárgyak átadása kapcsán utalt rá, hogy a lelkész igazi feladata persze nem a templom alapos bezárása, sokkal inkább a szívek-lelkek nyitogatása, illetve a szentségek kiszolgáltatásán keresztül az elpecsételtek táborának gyarapítása.

Ezt követően a megjelent mintegy 40 lelképásztor kért áldást a beiktatott lelkész életére, szolgálatára, köztük az egyházmegye lelkészei, illetve a kerületünkben szolgáló, más felekezeti lelkészek, akiket gyülekezetünk tagjai az ökumenikus imahét alkalmairól is ismerhetnek.

Szőke János igehirdetésében (amelynek alapigéjét írásom címének is választottam) emlékeztetett Isten életutakon, generációkon átívelő gondoskodására. Utalt rá, hogy nagyapja egykor Budapestről került a Szamos környékére, és most Isten visszahozta a családot a fővárosba. Az Ige alapján rámutatott, hogy a nyomorúság is „körül van véve” reménységgel és imádsággal, ezért ne a nyomorúságainkkal törődjünk, hanem reménység és imádság töltse be életünket.

A beiktatott lelképásztor igehirdetését követően kibővített ünnepélyes presbiteri gyűlés vette kezdetét. Ennek során

köszöntötte a lelkészházaspárt Főtiszteletű dr. Bölcskei Gusztáv, a Zsinat lelkészi elnöke, Főtiszteletű Peterdi Dániel, a Dunamelléki Református Egyházkerület lelkészi főjegyzője, Simonfi Sándor, a befogadó Egyházmegye esperese, Nagytiszteletű Sohajda Béla, az elbocsátó Szatmári Egyházmegye lelkészi főjegyzője, dr. Fekete Károly, a DRHE tanszékvezető professzora (aki lelképásztoraink személyében volt tanítványait köszöntötte), valamint Dobos Ágoston, a szomszédos Baross Téri Egyházközség presbiterje.

Az All the Ages kamarakórus kvartettjének énekszolgálatát után dr. Weinek Leonárd polgármester, Gyűgyei Attila önkormányzati képviselő, a Fidesz zuglói elnöke és Vitéz dr. Gyurta Tibor Roland, a Történelmi Vitézi Rend képviselőjének köszöntője következett.

Végül dr. Ercsey Zoltán, a Zuglói Egyházközség főgondnoka, majd a gyülekezet megújult énekkara és Szőnyi Lászlóné szavalata zárta a köszöntéseket.

Áldásvétel után, a kijáratnál az istentisztelet résztvevői templomunkat ábrázoló kis képeslapot kaptak emlékül, a gyülekezeti teremben pedig szeretetvendégségre került sor. A gyülekezet apraja-nagyja jó előre készült az ünnephez méltó körülmények megteremtésére. Aki a finom falatokat kóstolta, tudhatja, hogy nem hiába!

Különösen is jóleső érzés volt számomra, hogy örömeinkben osztoztak azoknak a gyülekezeteknek a képviselői is, amelyekben lelkészházaspárunk korábban szolgálatot teljesített. Felvidékről és Szatmárból is érkeztek szép számmal résztvevők, és látszott rajtuk, hogy hálás szívvel gondolnak a velük töltött évekre.

Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy még nem érkeztünk meg. Az ünnepélyes pillanatok számunkra még csak egy előtűnt álló út kezdetét jelentik és azt, hogy ezt az utat együtt tehetjük meg. Ezen az úton pedig a legfontosabb feladatunk – a már idézett Igevers záró sorai szerint –, hogy legyünk „az imádságban állhatatosak”. Erre figyelmeztetett minket új lelképásztorunk igehirdetésében, és ez legyen a szemünk előtt további életünkben is!

Kovácsné Lukács Eszter

Beiktatási igehirdetés

Elhangzott 2010 március 14.-én

Textus: Pál apostolnak a Rómabeliekhez intézett levele 12. részének 12. versében

„A reménységben örvendezetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak.”

Tisztelettel és szeretettel köszönetek mindnyájatokat, Kedves Testvéreim!

Ünnepi Igénkben háromszoros biztatással erősít mindnyájunkat Mennyei Édesatyánk. A szívünket átjáró hála érzésével – emlékezés-

hetünk, hogy a nyomorúságban az Úr úgy tisztogatta és úgy nevelte a zuglói gyülekezetet, hogy közben imádkozó és reménykedő közösséggé formálta.

Döbbenetes, de az én életemben is – *a múlt nyomorúságai által* – érlelte meg tervét az Úr Isten. Az utamat, a sorsomat úgy intézte, hogy én vidéki gyerek legyek. Sohasem vonzott a városi élet. Az eltelt hóna-

az állomásait Ő maga jelölte ki, körbe ért; és most ismét itt lehetünk, Budapesten. Felvidéki szolgálatunk után Szatmárba nyúlt utánunk, és egy másik szép kis faluból, Szamosújlakról szólított Zuglóba. Nemcsak engem, hanem hitvestársamat is. Hiszen ez a gyülekezet miniket együtt várt és együtt fogadott be. Hónapokig érlelődő, nehéz döntést hoztunk. És minden csalódásunk, nehézségünk, s az eljövételünkkel okozott fájdalmak közepette folyamatos megerősítést kaptunk Tőle.

Hálás szívvel teszek bizonysgot arról, hogy az elmúlt kilenc hónap során – szó szerint – **áldott állapotban** élhettünk. Mert az Úr újra és újra csodát tett velünk! Minél több keresztet adott, annál inkább megsokszorozta az erőnket. Bármibe is kezdtünk, sohasem hagyott magunkra.

Hiszem és vallom, hogy az Úr újjáteremtő, gyógyító szeretetét nem vonja meg tőlünk a holnapokban sem. Az együtt megtehető út e mai állomásán Igéjével nemcsak emlékeztet, hanem iránytűt ad a kezünkbe. Mert ezzel az útmutatással gazdagít: *„A reménységben örvendezetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak.”*

Milyen áldott biztatás abban erősödnünk, hogy *az Ő szeretetétől semmi és senki el nem szakíthat minket!* Az imádság lehetősége örök KAPOCS marad a számunkra, mert Ő imádságokat meghallgató Istenünk kíván lenni ezután is.

Ő nem áltat! Világossá teszi, hogy a nehézségek alól nem mentesít. Mégis, bármi is érjen minket, emlé-

re, és előretékinítésre indít. A hívő keresztyén ugyanis olyan ember kell, hogy legyen, akinek megvallott múltja, hittel vállalt jelene, és reménységgel várt jövője van.

Emlékezzünk hát: mit végzett el bennünk az Úr a múlt eseményei által?

A közelmúltban az itt élő nyáj az élet árnyékos részén sajnos, többet tartózkodott, mint a napfényes oldalon. Mégis, most már arra emlékez-

pok során azonban mégsem érzem magam idegennek. Talán azért, mert a vidékre vezető szolgálati út hatvanegynéhány éve itt kezdődött el. Lelkipásztor nagyapámat a második világháborút követő hangulat Budapestről egy parányi szatmári faluba, Szamoskérre kényszerítette. Haláláig hűséggel szolgált, és a kis gyülekezet templomépítő lelkipásztora lett.

Milyen megdöbbentő Isten végzése: a szolgálat útja, amelynek

kezzünk arra, hogy igénkben a **nyomorúság KÖZÉPEN** található.

A reménység és az imádság öleli körül. Amíg a nyomorúság lehúz, addig a reménység mindig előre tekint, szüntelen fölfelé néz. Az imádság pedig az az erő, ami e kettőt képes összekapcsolni. A lehúzó, földi gondjaink így kerülhetnek Isten elé. A hívő ezért nem pesszimista, nem optimista, hanem reménykedő ember kell, hogy legyen.

„**A reménységben örvendeztek.**” – nem akármilyen reménységről beszél az Úr! Nem az apró, hétköznapi reménységek összességéről, hanem éppen ellenkezőleg! A Krisztusban már nekünk ajándékozott bizonyosságról. Az üdvösség reménységéről, ami olyan, mint a sisak; a lelkünk számára olyan, mint a szilárd, tartós horgony, tehát biztonságot, tartást, és erőt ad. A Szentlélek azt az áldott reménységet akarja munkálni bennünk, ami a hétköznapi apró reménység-morzsaikat is örömtelivé teszi.

Mai hármass biztatásunk először egy külső és belső rombolást túlélő, megpróbált fővárosi gyülekezetet erősített. Emlékezzünk most az első, együtt kapott Igére. Arra az üzenetre, hogy minden baj ellenére Rómában egy olyan közösséget formált, amelynek a levél üzenete alapján ezt a nevet adhatjuk: „**Mégis**”. Az Úr kezében a maroknyi közösség a mustármagnyi kezdet lett, az evangélium nyugat felé kitért kapujává vált. Olyan gyülekezetté érett, amelynek ez a neve, hogy „**Mégis**”. IGEN, ma is átélhető csoda az, hogy Megtartó Istenünk a legnagyobb rosszból is tud jót előhozni. Ő a mustármagnyi kezdetet is meg akarja áldani!

Számunkra is lehetséges a „**Mégis**”! Nem a magunk erejéből, hanem azért, mert a mi elrontott, nyomorúságokban égő, bűnös életünk fölött Édesatyánk a keresztfán Fiában ezt

a legszebb üzenetet mondta el, hogy „**MÉGIS**”. Benne élve és Átala munkálkodva van tovább, van reménység, mert van megtartás!

Március 15-ére készülve, hadd zárjam bizonyágtételemet Vörösmarty Mihály gondolatával, ami Isten kegyelméből a szószékünk oldalára e mai alkalomból került föl. Imádkozom azért, hogy e gondolat a zsoltárok könyve megtartó Igéivel együtt, sok-sok év múltán az utódaink számára is áldott ébresztés maradjon:

„**Nem harc s ellenség, fajulás dönt nemzetet és hont.**

Ébren légy magyar: őrt ki fog állni, ha nem TE, hazáért?

Múltra, jövőre tekints, s mely még tied: élj az idővel.

Tégy és tűrj: E KETTŐ fog céloddhoz emelni.”

A kegyelmes Isten segítsen mindnyájunkat, hogy a reménységben örvendezhessünk, a nyomorúságban kitartóak, az imádkozásban pedig állhatatosak maradjunk. Minden időben.

Ámen.

*Szőke János
a Zuglói Református Egyházközség
lelképásztora*

Gerzsenyi Sándor: **TE IS LÉGY TEMPLOMMÁ!**

*Akik szeretik Isten házáat,
Mind boldogok, oly boldogok!
Kik lakoznak szent
templomában,
Mind gazdagok, dúsgazdagok!*

*Az ünneplő nagy sokasággal
Áldást vehetsz, áldás lehetsz!
Újulj meg Krisztus
kegyelmében,
Hív a keresztt, vár a keresztt!*

*Légy te magad is élő templom!
A Léleké, Szentléleké!
Bűntől megtisztult szívvel
haladj
A menny felé, hazád felé!
A dicső, égi Jeruzsálem
Énrám vár, terád vár.
Ott majd a Bárány lesz
a templom,
A nagy Király, örök Király!*

„Nem harc s ellenség, fajulás dönt nemzetet és hont.
Ébren légy magyar: őrt ki fog állni, ha nem TE, hazádért?
Múltra, jövőre tekints, s mely még tied: élj az idővel.
Tegy és túrj: E KETTŐ fog céloddhoz emelni.”

(Vörösmarty Mihály)

Ezúton mondunk köszönetet Gaál János presbiternek, a Szépművészeti Múzeum nyugalmazott főrestaurátorának a zuglói gyülekezet részére készített csodálatos alkotásaiért. Örömmel valljuk: a jókedvű adakozót szereti és megáldja az Isten!

A kőtáblák árnyékában

Nyolcadik parancsolat – „Ne lopj!” • (2Móz 20:15)

Amikor gyermek voltam, csodálattal néztem a felnőttekre látván, hogy mennyire komolyan veszik az életet, becsületesen és sokat dolgoznak, szeretik és segítik egymást. Sőt, édesapám és édesanyám is csak látszólag önállóak, valójában ők egyek. Megbonthatatlan egységben élnek. A tanítók és a könyvek is az igazságra tanítanak, a jóra oktatnak. Ahogy teltek-múltak az évek, rájöttem, hogy mindez nem mindig igaz. Sokszor vettem észre a „mázat” az emberek arcán. Persze sokan voltak és vannak ma is ismerőseim között, akik látják „mázukat”, és kemény harcot vívnak lelkükben a jó és a rossz között.

De vajon miért győz olyan sokszor a gonosz az emberek életében?

Istenünk így szól hozzánk a Bibliából: „mindenki vétkezett, és híján van az Isten dicsőségének” (Róm. 3:23). Nincs kivétel a bűneset óta. Így a lopás is Isten és az ember elleni súlyos vétkeknek számít. Istennek meg kell büntetnie a bűnt, mert Ő szent és igaz.

Időzzünk el most néhány mondat erejéig a lopás szó jelentése mellett!

1. Emberrablás

A rabszolgatartás idején az emberrablás mindennapos vétke volt az akkori társadalmaknak. Isten világosan közölte kiválasztott népével a 2Móz. 21:16-ban, hogy ezt a cselekedetet halállal kell büntetni. (Milyen jó, hogy ma már a világ minden táján tudni lehet az Úr Jézusról és az Ő szabadításáról!) Ide tartozott még a gyermekrablás (ezt inkább Krisztus után gyakorolták) és a lányszöktetés. Mai világunk sem mentes az emberek szabadságának erőszakos elvételétől. Gondoljunk a diszkriminációra vagy a manipulálásra, és nem utolsósorban a terrorizmusra!

2. A szív elrablása

Az 1Móz. 31:20-ban Jákób Lában szívét lopja meg, mert nem mondja meg neki, hogy el akar menekülni tőle. Abszoln meglopja Izráel szívét azzal, hogy népszerű ígéreteivel megtéveszti honfitársait. Ezzel készít alapot ahhoz, hogy apját, Dávidot letaszítsa a trónról. Hitler példáján is lát-

hatjuk, hogy az emberekkel való manipulációnak milyen katasztrofális következményei lehetnek. A szó hatalma ugyan Isten ajándéka, de az ezzel való visszaélés milliőkat vitt a halálba. Az emberek hagyták, hogy ellopják a szívüket.

3. Szociális igazságtalanságok

Régebben különös figyelmet fordítottak a föld elrablására, amellyel szegényebbé tették a szegényt, és még ki is zsigerelték őket. A közösség pénzét sokszor hűtlenül kezelték. Azokban az országokban, ahol többnyire a „kicsiket” büntetik és a „nagyok” garázdálkodhatnak, fellazul a gátlás az emberek szívében Istennek e parancsolatával szemben. A következmény az, hogy a nép egyre inkább elszegényedik és lopni, csalni, sikkasztani kezd. Ezzel szemben azokban az országokban, ahol megtartják Isten parancsolatait és komolyan veszik tanácsait, nincs elszegényedés. Megjegyzem, hogy a jézusi időkben az egyház is felettébb sanyargatta, nyomorgatta híveit. Jézus rámutat e szívbeli gonoszságra a Mt. 23:14-ben és a Jak. 2:7-ben. Költségeiket és idejüket nem az emberi szívek megtartásának érdekében és az adó megfizetésére szánva igazítják, hanem inkább a saját dicsőségüket akarják magasabb szintekre emelni vele.

Ellophatjuk még egymás idejét úgy is, hogy a magunk szolgálatát, illetve a velünk kapcsolatban álló másikét nem vesszük komolyan. Valaki töri magát, a másik meg pozíciójánál fogva ellenkező irányba tolja a gyülekezet szekerét. Vigyázzunk, nehogy a farizeusok sorsára jussunk!

4. Mértékek, áru és pénz

Az igazság látszata alatt sokakat becsapnak. Ennek eszköze a hamis mérleg (pénztárgép), hitvány árucikk, hamis pénz. De ide tartozik még a fősvényesség és Isten ajándékainak eltékozlása is. Pl. ha valaki nem arra használja Istenből kapott javait, amire Isten azokat adta, akkor meglopja Urát és embertársait, mert szegényebb lesz az, aki adta, és szegényebb lesz az is, aki nem használhatja, hiszen hasznos élet helyett tétlenkedik. Ha gyülekezeti tag vagy, a hivatásod, tevékenységed helyes gyakorlásával segítsd gyülekezetet, és a gyülekezeten kívülieket is! Ha nem teszed, Istent

sérted a nyolcadik parancsolat figyelmen kívül hagyásával!

A régmúlt időkben a zsidó nép élete sem mentesült a lopás büntette alól. Ákán történetét sokan ismerhetjük (Józs. 7). Mikor Isten Jerikót Izráelnek adta, egyben feltételül szabta, hogy kivétel nélkül minden értéktárgyat szenteljenek Neki. Ákán nem tudott ellenállni a kísértésnek. Meglátta, megkívánta, elvette, ami Istené volt. Nemcsak ő, családja is halállal bűnhődött tetteért. Jézus 2000 évvel ezelőtt meghalt a mi bűneinkért, ezért van számunkra bocsánat! Ha loptál, és még nem vallottad meg mennyei Édesatyánknak, tedd meg hamar, és ne vétkezz többé!

Urunk kedvesen hívogat bennünket, hogy tanácsával lásson el. Lelkünket és testünket megelégti, széppé teszi az életet! Figyelmeztet, hogy hagyjuk abba önsajnálatainkat, félelmeinket, ne legyünk tudatlannok, keressük az Ő világának titkait.

Vegyük komolyan Istenünk és világunk törvényeit, akkor élni fogunk örökké! Ezentúl az értelem és a becsület útján járjunk! Ne feddjük meg a bűnöst, mert azzal magunkat szennyezzük be. A „csúfolódó” meggyűlöl, a bölcs szeretni fog, ha megfedded. „A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, és a Szentnek megismerése ad értelmet” (Péld. 9:10).

A gonoszság jótékony „mázal” az arcán hitet el ígérve sok jót, közben a tapasztalant észrevétlenül megrontja. A naivnak pedig ezt mondja: „A lopott víz édes, az eldugott kenyér kedves.” (Péld. 9:16b). De nem tudja az esztelen, hogy a halál árnyékának völgyében lesz útja vége!

Adjunk hálát Istennek, hogy még tart a kegyelmi idő! Ha vétettünk Urunk nyolcadik parancsolata ellen is, hát valljuk meg vétkeinket, megbocsátja Ő.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn. 3:16).

*Szeretettel közreadja:
Orbán Tamás presbiter*

FELHASZNÁLT IRODALOM:

dr. J. Douma: A Tízparancsolat c. könyve,
Cseri Kálmán: A Tízparancsolat c. könyve

A református zene történetéből

A reformáció Magyarországon Mohács után kezdett teret hódítani. A református ág a protestantizmus radikális ága volt, ez kezdetől fogva meghatározta zenekultúráját is. A zene szerepköre igazodott a „Csináljatok a templomokból iskolát!” felfogáshoz. Ehhez a sokstrófás, oktató jellegű gyülekezeti énekek illettek. Az éneklés kultúráját meghatározta még a magyar református egyházfelfogás is, az egyes közösségek zártabb formája, az egyes pásztorok és nyájuk döntése, magyar nyelvű önállósága.

E szűk tér mellett új, nagy esélyt jelentett az anyanyelvűség pártolása, amely az európai zene magyarítását, a magyarság megmaradását, feltámasztását jelentette e török kori időkben. A reformáció nem új vallás, hanem a kereszténység reformjának indult. Első zenei gondolatai közé tartozott a liturgikus énekek újraalkalmazása, magyarítása. A református éneklést sokáig jellemezte a magyar nyelvű gregorián énekek használata. Sok akkori zenész, Szegedi Lőrinc, Kálmáncsehi Sánta Márton radikális teológiai elveik ellenére zoltárokat, gregorián tételeket fordítottak magyarra, s vittek be a református liturgiába.

Gyűjteményt, protestáns énekeskönyvet elsőnek az evangélikus Huszár Gál készített. E könyv anyagát

sok magyar Graduál könyv őrzi (pl. Batthyány, Óvári, Ráday). A középkori nevelés középpontja a liturgiára irányult, a szó, a prédikáció került előtérbe, s meghatározta a zenei kultúra szintjét, amely ilyen módon eléggé beszűkült. E helyzetben nagy jelentőségű tett volt Bethlen Gábor intézkedése, aki egy koncepciózus egyházreform keretében karolta fel a liturgikus énekek ügyét. A kezdeményezést I. Rákóczi György folytatta, saját költségén kinyomtatta az Öreg Graduált, s ingyenesen megküldette a templomoknak. Ezt a vonalat vitte még tovább a magában álló Eperjesi Graduál, amely gyülekezeti énekeket és ezek többszólamú feldolgozását tartalmazza.

A református énekkultúra része a históriás ének vallási vonulata is. Megénekeltek a történelmi példázatokot, versbe szedték a Bibliát, intő énekeket írtak, s ezzel harcoltak a nemzet fennmaradásáért, ezzel lelkesítettek, irányítottak. A klasszikus korban a protestáns zenei élet helye a gimnáziumokban és kollégiumokban volt. A református iskolák az iskolai törvények gondosságával biztosítják és védik az egyszólamú éneklés folyamatosságát. A debreceni, pápai, pataki, székelyudvarhelyi diákok rendszeresen jártak legátusként a környéken, többek között énekelni. A kollégiumokban külön énektanítás folyt, amely az ún. iskolatanító fel-

adata volt. Ez az istentiszteleti igényeket elégítette ki.

A református zenei élet megújítója a nagyérdemű debreceni professzor, Maróthi György volt. Különösen nagy hatással voltak rá a genfi zoltárok négyzólamú változatai. Zenei tapasztalatait nagy lelkesedéssel igyekezett hasznosítani korai haláláig. Énekquartetet hozott létre a többszólamú éneklés elterjesztésére, megkísérelte visszaállítani a genfi zoltárok kotta szerinti, ritmikus előadásmódját. (Az idők során a gyülekezeti énekek hosszan kitarított, egyenletes menetű hangokká simultak ki.) Munkáját Varjas János folytatta, kibővítve azt további dicséretetek megharmonizálásával.

A kollégiumtól a falvakig – jól kiépített csatornákon keresztül a legációba járó diákok révén – a többszólamú éneklés még a kisebb településekig is eljutott. Különböző énekeskönyvekbe gyűjtve maradtak ránk a dicséretetek, a zoltárfeldolgozások mind a mai napig. Ahogy a második világháború előtt Bartók és Kodály népzenei mozgalma a hagyományokra épülő haladás alapja lett, így a mi énekeink feladata sem lehet más, mint a hagyomány továbbvitelével útmutatás az egészséges éneklés folytatására.

*Szűcsné Aczél Júlia
prebiter*

Áldó hatalmak oltalmába rejtve

Nemrégiben jelent meg a Dunamelléki Református Egyházkerület új énekgyűjteménye „Hadd zengjen énekszó” címmel, amely ismét értékes kísérlet az 1948-ban megjelent, jól megszokott „fekete” énekeskönyv megújítására. Annak idején az éne-

keskönyv összeállításakor alapelveként kezelték, hogy kortárs szerző éneke ne kerüljön be a könyvbe. (Rejtvény: Ki az egyetlen kivétel, aki már akkor is kikezdehetetlen tekintélynek örvendett?) A most megjelent énekfűzet ezen a több mint 60

évesre nyúlt hiányon enyhít több forrásból. Az évtizedek alatt összegyűlt ifjúsági énekek legsikeresebbjeiből is átemel néhányat, kortárs református magyar egyházzenei énekeket is figyelembe veszi, végül pedig kitekintést ad az ez idő alatt külföl-

Ál-dó ha - tal - mak ol - tal - má - ba rejt - ve
Csak vár - juk békén mindazt, a - mi jó. Mert Is - ten
ő - riz hí - ven reg - gel, es - te, Ő hű
lesz, bár - mit hoz - zon a jö - vő.

dön népszerűvé vált énekek köréből. Mindezeket ráadásul négyszólamú feldolgozásokban adja közre, amelyek azonnal a gyülekezeti kórusok szolgálatába is bekerülhetnek.

Méltán beválogatott német ének az „Áldó hatalmak oltalmába rejtve”, amely az evangélikus énekeskönyvnek már régebb óta részévé vált. Szövegének szerzője, Dietrich Bonhoeffer (1906–1945) a náci ellenállás jelképe lett; a második világháború legsötétebb óráiban életét adta hitéért, Krisztus egyházáért. 1943-ban egy Hitler elleni sikertelen merényletben való részvétele miatt letartóztatták, majd 1945. április 9-én a flossenbürgi koncentrációs táborban kivégezték.

A világszerte elterjedt és közkedvelt ének Bonhoeffer egyik utolsó levelében olvasható. A vers családjáért és önmagáért mondott imádság, amelyben küzdelmes, megpróbáltatásokkal teli életükre öröm és szenvedés idejére egyaránt Isten gondviselő szeretetét kéri.

Eredeti formájában az ünnepekhez kapcsolódó versszakok is találhatóak az énekekben, ezeket az énekválogatás nem közli. A hét versszakból ötöt megtartva a vers így a személyes gondolatokon túlmutató, általáno-

sabb értelmezést kap: mindannyiunkért szól az imádság, akik életünk nehéz óráiban keressük a vigaszt.

Az éneken első pillantásra semmi szokatlant nem találunk: az első két sor öt hanggal lejjebb variálva megismétlődik, ezzel szimmetrikus, négysoros dallamot kapunk. De ha figyelmesebben szemügyre vesszük, azt látjuk, hogy az első félsor – amely egyetlen nyitva maradó zenei motívum – végigvonul az egész dallamon és minden sorvéget lezáratlanul hagy. Hangneme elsőre nehezen meghatározható, mert a versszak egyik pontján sem éri el az alaphangot. E különös lebegés sajátos hangulatot ad az énekek, amely hűen tükrözi Bonhoeffer imádságának gondolatvilágát.

Húsvétra készülve szeretettel ajánlom a gyülekezet figyelmébe ezt az éneket, amely egyszerre szól szívünk bánatáról és örömről, az Isten gondviselésébe vetett bizalomról, Jézus értünk hozott áldozatáról és győzelmes feltámadásáról. Isten adjon a gyülekezetnek is új életet, és a feltámadt Krisztusba vetett meg erősödött hitet!

Kovács Mihály
presbiter, kántor

*Áldó hatalmak oltalmába rejtve
Csak várjuk békén mindazt, ami jó.
Mert Isten őriz híven reggel, este,
Ő hű lesz, bármit hozzon a jövő.*

*Ha gyötri, bántja szívünket a régi,
És múlt napoknak terhe ránk szakad,
Megrettent lelkiünk vigaszodat kéri,
Mit nékiünk szerzett, Atyánk, szent Fiad.*

*S ha szenvedések kelyhét adod inni,
Mely színiig töltött, keserű s nehéz,
Te segíts békén, hálával elvenni,
Hisz áldva nyújtja hű atyai kéz!*

*És ha az úton örömet adsz nékiünk,
Ha szép napod ragyogva ránk nevet,
Biztasson, intsen sok nehéz emlékiünk,
Hogy életünket szenteljük neked!*

*A csend köröttünk mélyen szerteárad.
Hadd halljuk azt a tiszta éneket,
Amely betölti rejtett, szép világod,
Hol téged dicsér minden gyermeked!*

(Dóka Zoltán műfordítása)

Szeretetszolgálati lehetőségek gyülekezetünkben

Református egyházi hetilapunkban már többször olvashattunk a Magyar Református Szeretetszolgálat tevékenységéről. Gyülekezetünk részére karácsony táján érkezett meg az MRSZ „Jobb adni mint kapni” c. újságja.

Jó tudni, hogy az MRSZ budapesti központi irodája gyülekezetünk területén, a Hungária krt. 200. alatt található. Mivel a ruhaszolgálat nálunk befejeződött, oda vihetünk jó minőségű ruhákat, cipőket, amelyet az ottani 500 m²-es raktárban tudnak tárolni.

Az MRSZ naptárából megtudhatjuk, hogy a Szeretetszolgálatnak többféle támogatói programja van. Sürgősségi orvos-csoportja sokat tett a Haitin bekövetkezett természeti katasztrófa következményeinek elhárításáért. Ezúton köszönjük meg a kedves Testvérek károsultaknak gyűjtött adományait: Isten áldja meg a jókedvű adakozókat!

Látva a Kárpát-medencében lévő határon túli szórványgyülekezetek könyvekkel való ellátottságát, 2007 márciusában a Szeretetszolgálat meghirdette az országos könyvgyűjtő kampányt. Ennek keretében keresztyén kiadványokat, tankönyveket, szakkönyveket, magyar, világ-

irodalmi és szépirodalmi kategóriába tartozó irodalmat gyűjtenek. Örömmel várják az ilyen irányú olvasmányokat.

Helyi gyülekezetekkel együtt szolgálva az MRSZ az egyedülálló idősök támogatását is végzi, növelve ezzel az adott közösség diakóniai felelősségét. Jó lenne tudni, nincsenek-e a mi gyülekezetünk területén is olyan idős emberek, akik lelki támogatásra szorulnak.

Sok éhes ember, illetve szegénysorsú kisgyermekes család jelentkezik a mi templomunk kapujánál is. Köszönettel fogadunk jó minőségű, tartós élelmiszereket, amelyeket a gyülekezet konyhájában is leadhatunk.

A Szeretethíd-program megvalósítását az idén május 21-22-ére tervezi a Szeretetszolgálat. Célja, hogy a gyülekezetek önkéntes csoportjai közeli intézményeknek nyújtsanak segítséget. (2009-ben pl. asszonytestvérek dolgoztak közösen a Bethesda Kórház varrodájában.) A programra jelentkezni a <http://szeretethid.jobbadni.hu> internetes weboldalon, vagy gyülekezetünk beosztott lelkészénél lehet.

Szeretettel ajánlom a Testvérek figyelmébe a „Jobb adni” című ingyenes

magazint, amelyre érdemes feliratkozni. Hogy ne okozzon ez postaköltséget az MRSZ-nek, *személyes közvetítést vállalok.*

A zuglói gyülekezet évek óta segíti a Magyar Lepramissziót. Gyűjtünk továbbra is könnyen bontható, vastagabb kötött holmit, vagy inkább fonalakat, amelyekből kedves nőtestvérek 20x20 cm-es négyzeteket kötnek, amelyekből takarók készülnek. (Kötőtűk és fonalak nálam kaphatók vásárnaponként, istentisztelet után.) Az ezekért kapott pénzből a Magyar Lepramisszió a Nemzetközi Lepramisszió gyógyszervásárlását, a betegek segítségét támogatja.

Nagy áldás, hogy Isten gyermekeket bízott ránk! Hívjuk őket a gyülekezetbe, kísérjük figyelemmel életüket, hogy el ne kallódjanak!

Kedves Testvérek!

A legnagyobb segítség a szeretettel és kitartással végzett imádkozás népiünkért, gyermekeinkért és a gyülekezetért; így várjuk Urunk, Jézus visszajövetelét!

*Dr. Kenyeres Erzsébet
a Zuglói Református Gyülekezet
szeretetszolgálati képviselője*

Testvéri látogatás

Örömmel osztom meg a gyülekezet tagjaival azt az öröndetes hírt, hogy a rendszeres kórházi látogatásaim mellett az Úr még további feladattal bízott meg. Hitben erősíthetem azokat a testvéreket, akik házastársuk elvesztése után igénylik vigasztaló szavaimat.

Még az elmúlt év végén, Nagytiszteletű Szőke Noémi által, felvetődött annak a lehetősége, hogy igény szerint látogatást végezhetnénk gyülekezetünk özvegyeinél. Rögtön indíttatást kaptam a Szentlélektől, hogy szíves-örömmel részt vállaljak ebben a feladatban. Lakóhelyemhez két közelebbi címre mentem el, előzetes telefonon történt egyeztetés után. Az első látogatásra 2009. november 18-án került sor. Mielőtt kiléptem lakásunk ajtaján, kértem a mi Urunkat, hogy az Óaltala adott gondolatok hagyják el az ajkamat, és ne legyek „sok”.

Az első címen egy férfitestvérünk fogadott. Feleségét tavaly szeptember-

ben veszítette el. Korábban elmondta, hogy ő ugyan zárkózott ember, de két fia szívesen fogad testvéri látogatást. Úgy éreztem a beszélgetés során, hogy az egy óra vigasztalás volt számukra, amit ott töltöttem. Hívogattam őket gyülekezeti alkalmainkra is.

Másik testvérünket 2009. november 24-én látogattam meg. Ő a férjét veszítette el, szintén a tavalyi évben. 46 évig élt házasságban. Korábban eljöttek hozzánk istentiszteletre. Egy vigasztaló, meghitt beszélgetés jött létre kettőnk között. Úgy elrepült az a két óra, amit ott töltöttem, hogy észre sem vettük. Az együtt töltött idő végén az istentiszteleti alkalom időpontjairól is tájékoztattam, és egyben hívogattam őt templomunkba. Búcsúzóul abban egyeztünk meg, hogy igény szerint felkeresem őt előre megbeszélte időpontban. Isten áldásával így is történt. Karácsony előtt is volt lehetőségünk az együttlétre. A legközelebbi

alkalom pedig ez év március 4-ére esik majd. Mindketten szeretettel várjuk ezt a találkozót is.

Biztatom minden kedves testvéremet, hogy még legalább tizenöt özvegy várja vigasztaló látogatásainkat! Ezen alkalomkor kiönthetik szívüket, örömeiket, bánatukat, kétségeiket megoszthatják velünk. Ezzel is Isten országát építhetjük, és vigasztalásul lehetünk mások számára. Legyünk bátrak, és kérjük Urunktól a bölcsességet és az erőt, hogy az Ő munkatársai lehessünk ebben a szolgálatban is! Isten áldja meg a testvérek igyekezetét! (A vállalható címe Nagytiszteletű asszonynál megtalálhatók.)

A húsvéti feltámadás örömezenetét vigyük bátran özvegyeinknek is!

„Akik félték az Urat, az Úrban bízzatok! Segítségetek és pajzsotok Ő.” (Zsolt. 115:11)

Szőnyi Lászlóné

Kamilla

A szó hallatán két dolog cikázik át agyunkon. Gondolhatunk virágra, és egy leánynévre. Az előbbiről fogok regélni, azonban a név is szerepelni fog történetemben. E mesét még nagyapámtól hallottam. Csak úgy csüngtem minden szaván, nem véletlenül: nagy mesemondó hírében állt. Amikor meglátogattam, leült a lócára, meggyújtotta a pipáját, kiöntött egy pohár bort. Az itókáját megkóstolhattam. Emlékszem, ezek voltak mesélésének előkészületei. Hozzá hasonlóan most én is előkészültem a mesemondáshoz.

Vidéken, nagyon messze innen, található egy Boldogfalva nevű település. Ezen a területen az emberek mindig vidámak, segítőkészek, egyikőjük sem ismeri a csalást, a lopást. A falu közepén egy hatalmas rét terül el, tele szebbnél-szebb növényekkel. Nyáridőben virágozik ott a pipacs, a margaréta, a kardvirág de a sok szépség között a háttérben meghúzódik szolid egyszerűségével a kamilla is. Mindegyiküket a Mindenható teremtette.

A boldogfalvai réten élt egyszer egy kamilla család, fiatal leánykájukat szintén Kamillának hívták. Kamilla élvezte a napsugár cirógatását, a madarak énekét. Lelke tele volt örömmel, szeretettel. Nem érzett irigységet más társaival szemben.

A mező mellett feküdt egy patika. A tulajdonosa derék, rendes ember volt, mindenki „Vilmos bátyám”nak hívta. Ő a saját két kezével építette ezt a kis házikót, maga festette rá a zöld kígyót is. A falu népe bármikor felkereshette kérdéseivel, panaszaival, ahol tudott, segített.

A patikus éppen a rét felé irányította lépteit. Sok gyógyszere elfogyott, azokhoz szedett alapanyagokat. Olyan gyógynövényt keresett, ami enyhíti a köhögést, a légúti fertőzések tüneteit, elmulasztja a gyomorpanaszokat, a hányingert és a bélgyulladást. Lábai Kamilla előtt álltak meg. Jó helyen kutatott. Kamilla az előbb felsorolt betegségeket mind képes volt elmulasztani. Vilmos gyenge kis gyökerével együtt kitepte a növényt.

Kamilla tudta, hogy ez a vég, mégis boldog volt. Igen: örült, mert tudta, hogy halála jó célt fog szolgálni!

A férfi még aznap elkészítette az orvosságot. Pár nappal később az esti órákban belépett a patikába egy asszony, kisfiával a karján. A gyermek arca fehér volt, mint a fal, nagyon csúnyán köhögött, s látszott, hogy a gyomra sincs rendben. A patikus rögtön levette a polcra a kamillából készült gyógyszert, és beadta a gyermeknek.

Az asszony töredelmesen bevallotta, hogy nem tud fizetni, nagyon szegények. Vilmos megelégedett mosollyal válaszolt: „Az már ki van fizetve.” Az anya nem győzött hálálkodni. Kisfia pár nap múlva meggyógyult. A kis faluban telepedtek le, és Kamilla lelke örvendezett, hogy segíthetett.

E mese által megtanultam tisztelni a természetet, Isten önfeláldozó teremtményeit, s rajtuk keresztül a Teremtőt magát.

Szőnyi Laura

Terített asztal

Mint minden ünnepen, így húsvétkor is megterítjük a fehér asztalt. Ünnepi étek kerülnek a tálakra. Az ételek kiválasztása, elkészítése hagyományokon alapul. Az Ószövetség népe a húsvétot (náluk ez a peszah, az Egyiptomból való kivonulás és a vándorlásra való emlékezés ünnepe) az ún. széder-vacsorával baráti körben ünnepli. Az ünnepi asztalt még naplemente előtt megterítik. Minden teríték elé vörösborral teli kelyhet helyeznek. Az asztalfőn a széder-tál áll, amelyen macesz, parázson sült húsos csont, torma, retek vagy petrezselyem, borral leöntött alma-dió-fahéj és sós víz található. Ezek az étek a széder-esti szertartás kellékei. Az ünnepi menü a következő: macesszgombóc hússalves sok zöldséggel, baromfi hús vagy kóserhús rizzsel, és macesszlisztből készült torta.

Az Újszövetség embere Istentiszteleten ünnepli a húsvétot. Ünnepi asztalára bányásült, húsvéti sonka, sonkalében főtt tojás és kalács kerül. A sonka mellé hagyományosan ecetes tormát tálalunk. Recept gyanánt:

Macesszgombóc

1 db tojás fehérjéből kemény habot verünk, hozzá keverjük a sárgáját, egy csipetnyi sütőport és annyi macesszlisztet, hogy egészen lágy tésztát kapjunk. (Lisztet úgy készítünk, hogy a maceszt kávédarálón ledaráljuk.) A liszt mennyisége kb. 5 dkg. A tésztát a gyöngyöző levesbe azonnal beleszagatjuk, és kb. 3 percig főzzük. A galuskák háromszorosára nőnek és habkönnyűek lesznek.

Töltött tojás

A sonkaléből megfelelő mennyiséget kis lábasba öntünk, s ebben főzzük meg a keménytojásokat, így azok átveszik a sonka ízét. Sárgájukat sóval, mustárral és füstölt ízesítésű tömlős sajttal keverjük ki, majd vizes kézzel gombócokat formázunk a kapott masszából, és így tesszük vissza a félbevágott fehérjébe. Tetejüket petrezselyemmel, pirospaprikával, retekkel vagy gyümölcsdarabkákkal kidíszítjük.

Kellemes fehér asztalt kívánok mindenkinek, de kérem, ne feledjük: az ünnep nem egyenlő az évessel, legfeljebb kellemes lezárása, feloldása annak!

Szűcsné Aczél Júlia, presbiter

Egy hittanos gyermekünk gondolatai a húsvétról

Számomra a húsvét egy örökké tartó ajándék. Hogy miért? Mert mint tudjuk, húsvétkor támadott fel Jézus, s mégpedig azért, hogy úgy, mint Neki, nekünk is örök életünk legyen. Ez az örök élet számomra az örökké tartó ajándék.

A húsvét azonban hoz földi ajándékokat is: népszokásokat. A nőknek, illetve a lányoknak jár a kölni, a locsolkodás. A férfiaknak, illetve a fiúknak pedig a tojás jár.

*Nagy Anna,
4.b osztályos tanuló
Zuglói Hajós Alfréd
Általános Iskola*

REJTVÉNY

• Ki tud több jót Kamilláról?

Kedves Gyerekek!

Tudjuk, hogy a kamilla igen hasznos gyógynövény. Írjátok le minél több jó tulajdonságát, gyűjtsétek össze, milyen betegségekre alkalmazható! Kérdezzétek bátran szüleiteket, sőt nagyszületeket is, biztosan szívesen segítenek az együtt gondolkozásban!

A legtöbb jót összegyűjtő játékos jutalomban részesül!

Áldott húsvéti ünnepeket kívánunk!

• Egy kis húsvéti számtan

Kedves játékos kedvű felnőttebb Olvasóink!

Az alábbi különleges matekpélda – az ismeretleneket behelyettesítve (segítségül megadtunk a meghatározások mellé néhány ígelyhelyet) és a kijelölt műveleteket elvégezve – a Református énekeskönyv egyik énekszámát adja eredményül, amely a húsvét örömét hirdeti. A megfejtés ennek a dicsőretnek az első versszaka.

Kellemes „örömfeljegetést” kívánunk!

$$a+b^2+c+d/5-2e =$$

a = Halak száma a csodálatos halfogásnál (Jn. 21:11)

b = Ennyi tele kosár kenyér és hal maradt a kenyérszaporítás alkalmával (Mt. 14:20)

c = Jézus ennyi tanítványával ment fel a megdicsőülés hegyére (Mt. 17:1)

d = Énók teljes életkora (1Móz. 5:23)

e = Ennyi leprást gyógyított meg Jézus, akik közül csak egy köszönte azt meg (Lk. 17:12)

A megfejtéseket 2010. május 30-ig kérjük bedobni az Örömondó-ládába, vagy eljuttatni a szerkesztőkhöz.

Előző rejtvényünk helyes megfejtője: *Gaal Gyöngyi.*

<http://refzuglo.hu>

A fenti Internet címen ajánljuk szeretettel Testvéreink figyelmébe gyülekezetünk honlapját. Az oldalon mindig friss információkat olvashatunk a zuglói református gyülekezet életével kapcsolatban: aktuális hírek, szolgálati rend, ígelyhirdetés hangfelvételek és beszámolók állnak az oldalátogatók rendelkezésére.

A honlapra csak válogatott prédikációk kerülnek fel, de a vasárnap 10 órás istentiszteletek anyagát meg lehet vásárolni CD-n vagy kazettán. Kölcsönzésre is lehetőség van, ha valaki valamilyen okból nem tudott eljönni vasárnap, elviheti, meghallgathatja a felvételt.

A kölcsönzés missziós lehetőséget is ad: olyanoknak is elvihetjük a hallható Igét, akik betegségük vagy idős koruk miatt nem tudnak eljönni a templomba!

A felvételek megrendelhetők személyesen Hős Levente missziói gondnoknál az istentisztelet után, vagy gyülekezetünk e-mail címén a zuglo@parokia.hu -n.

Az Örömondó is megtalálható az Interneten, a következő címen: **<http://www.parokia.hu/lap/oromondo>**. Így ajánlhatjuk olyanoknak is, akikhez nyomtatott formában nem juthat el az újság.

*Hős Levente
missziói gondnok*

További emlékezések ősi városomról,
Debrecenről**Szobrok az egyetem épülete előtt**

A debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem előtti parkban négy prédikátor ősünk szobrát találjuk. Méliusz Juhász Péter, a kálvinizmus itteni meghonosítója, Debrecen szellemiségét befolyásoló püspök, hittudós, botanikus volt. Huszár Gál alapította meg a debreceni nyomdát. Szenci Molnár Albertnek köszönhetjük a magyar nyelvű zsoldárokat. Komáromi Csipkés György lefordította a teljes Bibliát. A szobrokat 1934 és 38 között négy művész alkotta: Füredi Richard, Ohnam Béla, Pásztor János és Kisfaludy Stróbl Zsigmond.

Esztétikailag teljes egységet alkotnak. Itt található Varga Imre „Professzor” című alkotása, amely Hatvani professzor emlékét idézi. Az Egyetemi Templom előtti területen Melocco Miklós nyíló rózsát formázó 1956-os emlékműve hirdeti, hogy a debreceni diákok október 23-án az országban először szereztek tüntetést.

A klinikák elé került Varga Imre kétalakos „Professzorok” című szobra. 2000-ben állították fel újra Tisza István (az egyetem volt névadója) szobrát, amely Kisfaludy Stróbl Zsigmond alkotása. A szobrot 1945-ben ledöntötték.

Ha Debrecenben járnak, séta közben ne feledkezzenek meg e neves alkotások megtekintéséről!

*Bényi Miklós munkája alapján
dr. Kovács László
presbiter*

Állandó alkalmaink

Hétfő	–
Kedd	17.00 Bibliaóra
Szerda	16.00-18.00 Lelkigondozás
Csütörtök	17.30 Imaközösség 18.00 Istentisztelet a gyülekezeti teremben
Péntek	16.30-18.00 Konfirmációi előkészítő 18.00 Ifjúsági Bibliaóra
Vasárnap	8.00 Istentisztelet a gyülekezeti teremben 9.00 Énekkar 10.00 Istentisztelet a templomban, Gyermekistentisztelet a gyülekezeti teremben

ÖRÖMMONDÓ

A ZUGLÓI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET LAPJA

Megjelenik 500 példányban

Kiadja: Budapest-Zuglói Református Egyházközség
1145 Budapest, Róna u. 197-199.

Lelkészi hivatal:

1149 Budapest, Limanova tér 9-11. Tel./Fax: 251-3447

e-mail: zuglo@parokia.hu

web: <http://www.parokia.hu/lap/oromondo/>

Felelős kiadó: Szőke János lelképásztor

Felelős szerkesztő: Hős Levente

A szerkesztőbizottság tagjai:

Szőke Noémi, Szűcsné Aczél Júlia, Clement Anita

Tördelő: Schmidt Péter

Készült a Közok Kft. nyomdaüzemében